

Arrest

nr. 125 587 van 13 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de bevelen om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 4 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 11 juli 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 22 mei 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.07.2012 werd ingediend door :

(..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en) :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 11.07.2005 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op datum van 29.03.2006 afgesloten met de beslissing weigering van verblijf 26quater door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 8 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen beweren dat het onverantwoord en onmogelijk is om de aanvraag te doen vanuit hun thuisland omdat hun leven daar in gevaar zou zijn. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het onverantwoord en onmogelijk is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland omdat hun leven daar in gevaar zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontferende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

De loutere verwijzing naar de actuele toestand in de regio van herkomst, kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen nalaten om deze toestand te specificeren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft ; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkenen wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan de verzoekers om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkenen met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Verder beweren betrokkenen dat hun (klein)kinderen in België naar school gaan en dat een onderbreking van onderwijs, zelfs tijdelijk, een schending is van het Kinderrechtenverdrag. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat hun (klein)kinderen in België naar school gaan. Bijgevolg kan er geen schending van het Kinderrechtenverdrag worden vastgesteld indien betrokkenen zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Verder tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Hierdoor kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen zouden geruime tijd in België verblijven, zouden behoorlijk Nederlands spreken, zouden werkwilbig zijn, zouden een grote vrienden- en kennissenkring hebben en zouden zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt)

verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223 ; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien leggen betrokkenen geen enkel stuk voor die hun wil tot integratie kunnen staven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980. “

1.3. Op 22 mei 2013 wordt aan de verzoekende partijen tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Dit zijn de tweede tot en met de vijfde bestreden beslissingen, die luiden als volgt :

« Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van (...), Administratief assistent, gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde :

(..)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten : (...) tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

X1° hij (zij) in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten :

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. »

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van gebrek aan belang.

Zij stelt dat *in casu* de bevelen gegeven werden in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De staatssecretaris beschikt aldus over een gebonden bevoegdheid, zodat bij een eventuele vernietiging van de bestreden bevelen de staatssecretaris niet anders kan dan opnieuw bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven op grond van dezelfde bepaling.

Enkel indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdelingen een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en de bevelen aldus een schending impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdelingen. *In casu* is de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM evenwel niet gegrond.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekende partijen bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen niet in bezit zijn van een geldig paspoort en geldig visum. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, *in casu* het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bij de uiteenzetting van hun middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Evenwel blijkt uit de bespreking hierna dat het middel dienaangaande niet gegrond is.

Bijgevolg doet het betoog van de verzoekende partijen geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep wat betreft de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM. In een tweede middel voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur alsook van het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie. In een derde middel voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partijen betogen als volgt :

« EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed :

de duur van de asielaanvraag kan niet als onredelijk lang kan beschouwd worden

er liggen geen bewijzen voor dat zij de aanvraag niet vanuit hun land van herkomst kunnen doen.

art. 3 EVRM en 8 EVRM kunnen niet nuttig ingeroepen worden
de overige elementen van integratie niet van belang zijn in deze procedure
De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht
Verzoekers verblijven bijna acht jaar in België, hebben zich goed geïntegreerd, de verzoeker gaat naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft inderdaad maar acht maanden geduurd doch er dient tevens rekening gehouden te worden met de andere procedures en de lange duur van het verblijf van verzoekers.
In de bestreden beslissing werd omtrent deze argumentatie NIETS geargumenteed, meer specifiek het feit dat zij inroepen hier al acht jaar te verblijven, en het na het verstrijken van bepaalde termijnen zo is dat zij geacht worden de aanvraag hier te kunnen indienen.
Dat in het kader van de instructie Toortelboom en de instructies van juli 2009. die weliswaar werden vernietigd. doch nog steeds al vergelijkingspunt kunnen dienen van wat als redelijk kan beschouwd worden. werd een verblijfsduur van vijf jaar al voldoende geacht.
Nochtans werd destijds aangenomen dat na bepaalde periodes van verblijf en in het geval bepaalde voorwaarden vervuld zijn, het onredelijk zou zijn om deze families met minderjarige kinderen geen legaal verblijf toe te kennen.
Dat in de bestreden beslissing in gene mate wordt gemotiveerd waarom het wel redelijk zou zijn om verzoekers ondanks het ondertussen bijna acht jaar durend verblijf en de overige elementen van integratie, nog legaal verblijf te weigeren.
Dat in dit verband de vraag rijst of het dossier van verzoekster wel voldoende grondig is onderzocht geworden temeer de motivering van de beslissing extreem kort is en eerder gestandaardiseerd.
Verzoekers menen dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen, het zorgvuldigheidsbeginsel in die zin dat klaarblijkelijk er foutieve vermeldingen in de motivering zijn opgenomen, en in strijd met de motiveringsplicht aangezien tal van argumenten van verzoekers onbeantwoord zijn gebleven.
Indien met al de ingeroepen elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie OP basis van art. 9 BIS VW.
Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf. noch de scholing van de kinderen. noch de andere elementen. noch de duur van de procedures kan leiden tot regularisatie van verblijf.
Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.
Indien gezinnen die hier 8 jaar verblijven, en steeds in procedure zijn geweest, én voldoen aan de voorwaarden zoals destijds tot tweemaal toe (instructie Turtelboom en instructie juli 2009) bevestigd als zijnde de grens der redelijkheid, weze een grens van vijf jaar verblijf, niet geregulariseerd kunnen worden, wie kan dan nog een beroep doen op art. 9 BIS VW.
Dit is niet meer redelijk.
Dat bovendien dient opgemerkt dat hier geen enkele argumentatie terug te vinden is waarom de ingeroepen elementen 'onvoldoende' zouden zijn en niet kunnen aanvaard worden.
Dat de aangehaalde elementen van integratie ten onrechte enkel worden betrokken in een gebeurlijke beoordeling ten gronde, die hier niet werd doorgevoerd, doch integendeel deze ook hun belang hebben bij de ontvankelijkheidsfase waar de grenzen van redelijkheid ruimschoots zijn overschreden.

TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).
Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980
Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.
Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.
De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).
De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", nootonder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.
Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als voldoende elementen voor een toekenning van de verblijfsaanvraag op basis van art. 9 BIS VW.
Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstreckende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.
Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen elementen heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende verzoek art. 9 TER VW.

Dat hiermee ten voile rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat bij de beoordeling van de duur van de procedure, er enkel rekening wordt gehouden met de asielpcedure, en niet met de duur van de regularisatieprocedures.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen, noch over elk der elementen afzonderlijk.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn voor regularisatie, doch aangevuld met andere elementen wel tot regularisatie van verblijf kunnen leiden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

DERDE MIDDEL

Schending art. 3 EVRM

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar zijn/haar geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verwerende partij omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

De situatie tot op heden in Kosovo is er een van willekeurig geweld tegenover de Roma, waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van haar asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

Dat in casu nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Cfr. Amnesty International :

« Amnesty International roept in een nieuw rapport de Europese Unie op om geen romazigeuners gedwongen terug te sturen naar Kosovo. Ook België heeft met Kosovo een overeenkomst omtrent de

uitlevering van Roma afgesloten. De roma hebben in Kosovo nauwelijks rechten, zo stelt Amnesty International in een recent rapport. "Roma en andere minderheden komen daar terecht in een situatie van geweld en extreme discriminatie" verduidelijkt Lore Van Welden van Amesty International. "Roma hebben in Kosqovo heel beperkte toegang tot arbeid, tot educatie, tot gezondheidszorg en tot huisvesting.

Cfr. Human Rights Watch (77 page report that documents the serious human rights problems faced by Roms who left Kosovo for Western Europe but were subsequently sent back.

The report recommends:

" An immediate moratorium on forced returns until conditions improve. Urgent steps to provide assistance to those who have been returned."

Art. 3 EVRM stelt " Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten eerste wordt ontwricht.

" Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, a/s ze zich eraan onderwerpen". (Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekers geschaad zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat alleszins dient aangenomen te worden dat er onmogelijkheid aan de orde is tot terugkeer wegens humanitaire redenen, en ook dit element ten voile dient mee in de beoordeling genomen te worden.

Dat om zelfde redenen ook de medebetende bevelen om het grondgebied ten eerste uit den boze zijn.

Dat verwerende partij niet kan volstaan om na al die tijd geen enkel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in het land van herkomst en zich niet kan verschuilen achter het feit dat ettelijke jaren geleden al een dergelijk onderzoek zou zijn gebeurd.

Dat in het kader van de humanitaire regularisatie dient aangenomen te worden dat de gecumuleerde elementen in aile redelijkheid dienen te leiden tot regularisatie van het verblijf van verzoekers. »

3.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van *nietigheid* "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van de "beginselen van behoorlijk bestuur" merkt de Raad op dat verzoekende partijen nalaten aan te duiden welke beginselen van behoorlijk bestuur zij hiermee bedoelen. Het komt niet aan de Raad toe om uit dergelijke vage bewoordingen de bedoeling van de verzoekende partijen te gaan distilleren.

Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.7. *In casu* heeft de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omwille van de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er buitengewone omstandigheden zijn.

3.8. Met hun betoog tonen verzoekende partijen niet aan dat de elementen die zij in hun aanvraag aanvoerden als buitengewone omstandigheden, door de verwerende partij zouden zijn veronachtzaamd bij de beoordeling van deze aanvraag.

3.9. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op 11 juli 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend. Als buitengewone omstandigheden hebben verzoekende partijen volgende elementen ingeroepen :

- hun leven is in gevaar bij terugkeer zodat er een risico bestaat op schending van artikel 3 van het EVRM;
- tevens zou een terugkeer een schending van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing zijn;
- zij verblijven reeds enige tijd op het Belgische grondgebied zodat het hier gaat om een onredelijke duur;
- zij zijn geïntegreerd;
- er kan een parallel getrokken worden met de wet van 22 december 1999;

- een terugkeer is onmenselijk, onmogelijk en onverantwoord;
- artikel 8 van het EVRM;
- actuele toestand in het land van herkomst;
- verwijzing naar regularisatiebeslissingen in gelijkaardige dossiers;
- aanwezigheid van schoolgaande kinderen zodat een onderbreking van onderwijs een schending is van het Kinderrechtenverdrag.

3.10. De Raad stelt vast dat de gemachtigde op al deze elementen is ingegaan in de bestreden beslissing en gemotiveerd heeft waarom dat deze elementen niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend. Verzoekende partijen kunnen dan ook geenszins gevolgd worden waar zij menen dat bepaalde ingeroepen elementen veronachtzaamd zijn.

In het thans voorliggend verzoekschrift herhalen de verzoekende partijen voorts deze elementen en menen dat zij wel verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend, doch met een loutere herhaling maken verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

Waar zij nogmaals wijzen op hun integratie en lange duur van het verblijf, blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde daaromtrent geoordeeld heeft dat : *“De overige aangehaalde elementen (betrokkenen zouden geruime tijd in België verblijven, zouden behoorlijk Nederlands spreken, zouden werkwilbig zijn, zouden een grote vrienden- en kennissenkring hebben en zouden zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt) verantwoordend niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223 ; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien leggen betrokkenen geen enkel stuk voor die hun wil tot integratie kunnen staven. Indien betrokkenen toch dergelijke bewijzen kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.”* Verzoekende partijen weerleggen geenszins het motief dat de elementen van integratie hen niet verhinderen hun aanvraag in het buitenland in te dienen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partijen aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoordend waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ook aangaande de scholing heeft de gemachtigde geoordeeld : *“Verder beweren betrokkenen dat hun (klein)kinderen in België naar school gaan en dat een onderbreking van onderwijs, zelfs tijdelijk, een schending is van het Kinderrechtenverdrag. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkenen geen enkel bewijs voorleggen dat hun (klein)kinderen in België naar school gaan. Bijgevolg kan er geen schending van het Kinderrechtenverdrag worden vastgesteld indien betrokkenen zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Verder tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Hierdoor kan dit element niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* Verzoekende partijen weerleggen vooreerst geenszins de vaststelling dat zij geen bewijs hebben bijgebracht van de scholing. Voorts dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Waar zij voorts nog menen dat rekening had moeten gehouden worden met de andere procedures buiten de asielprocedure, waaronder de procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen nagelaten hebben hun andere procedures als buitengewone omstandigheid in te roepen, zodat het de gemachtigde geenszins kan verweten worden hieromtrent niet gemotiveerd te hebben. Bovendien wijst de Raad erop dat dit element hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan het feit dat de lange duur van het verblijf op het Belgische grondgebied, hetgeen steeds illegaal minstens precair is geweest *in casu*, behoort tot de gegrondheidsfase zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk gemotiveerd heeft.

3.11. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar de *“instructie Turtelboom”* en de instructies van juli 2009, wijst de Raad erop dat deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.*

Het feit dat verweerder in het verleden toepassing maakte van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet kan hoe dan ook niet leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel geschonden zou zijn. Verzoekers gaan immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen.

Verzoekende partijen kunnen aldus niet gevolgd worden in hun betoog dat zij conform de instructies wel degelijk voldoen aan het bewijs van buitengewone omstandigheid omwille van de duur van hun verblijf op het Belgische grondgebied.

3.12. Waar verzoekende partijen nog lijken te stellen dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt en de stelling van de verwerende partij betwisten dat integratie niet als buitengewone omstandigheid wordt beschouwd en dat dit behoort tot de gegrondheidsfase, wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele *“methode”* of *“werkwijze”* voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kunnen verzoekende partijen niet gevolgd worden in hun stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden. Het voorts blote betoog dat niemand kan voldoen aan de voorwaarde van *“buitengewone omstandigheden”* kan evenmin afbreuk doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing.

3.13. Waar verzoekende partijen nogmaals wijzen op de situatie in Kosovo alsook specifiek op die van de Roma, wijst de Raad erop dat de gemachtigde dienaangaande gemotiveerd heeft : *« Betrokkenen beweren dat het onverantwoord en onmogelijk is om de aanvraag te doen vanuit hun thuisland omdat hun leven daar in gevaar zou zijn. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat het onverantwoord en onmogelijk is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland omdat hun leven daar in gevaar zou zijn, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

De loutere verwijzing naar de actuele toestand in de regio van herkomst, kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen nalaten om deze toestand te specificeren » Inderdaad blijkt dat de verzoekende partijen in de aanvraag hun betoog dat zij gevaar lopen in het land van herkomst en waar zij verwezen naar de actuele situatie aldaar op geen enkele manier onderbouwd hebben met concrete argumenten/stukken. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de gemachtigde dergelijk blote beweringen niet aanvaard als een hinderpaal om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari

2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het komt aan de verzoekende partijen toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst, hetgeen zij evenwel nagelaten hebben te doen. Waar zij thans citeren uit bepaalde niet nader gespecificeerde rapporten (geen datum, geen vindplaats) kan de Raad, bij gebrek aan meer gedetailleerde gegevens, op grond van dergelijke summiere citaten niet besluiten dat verzoekende partijen bij een terugkeer naar het land van herkomst een risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.14. De middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk ten aanzien van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER